

живъ въ пленъ. Въ мига, когато той иска да забие мечъ въ гърдитъ си, две силни ръце го улавятъ за лактитъ и ножътъ пада на земята.

Императоръ Бодуенъ е пленникъ на българския царъ.

На западъ слънцето гори въ румени пламъци и спокойно, безстрастно напуща окървавената земя.

Въ падащия здрачъ латинитъ бѣгатъ въ грозенъ безпорядкъ, като напуцатъ всички шатри, оржия, обсадни машини, походни олтари. За да заблудятъ българитъ, тѣ запалватъ огънове въ стана си и бързо отстъпватъ къмъ морето... Ромеитъ отварятъ портитъ на Адриановградъ и съ радостни сълзи посрѣщатъ освободителитъ си, присъединяватъ се къмъ тѣхъ и заедно преследватъ бѣгащитъ латини, къмъ югъ чакъ до Родосто, чакъ до корабитъ имъ, безъ почивка и безъ отдихъ.

Калоянъ остави войски въ всички Тракийски крепости и се върна обратно.

Бѣше Великденъ.

Между това, свещеници и люде отъ околнитъ заселки, бѣха погребали — споредъ волята на Калояна — всички убити, както българи, тѣй и латини, съ най-голѣми почести. Пленниците бѣха обезоржжени и оковани.

Посрѣщнатъ отъ цѣлото население на Адриановградъ, царъ Калоянъ се върна като господаръ на българитъ и ромеитъ, победителъ на латинитъ и владѣтель на полуострова.

Той се смѣташе вече за неговъ владѣтель.

Защото знаеше, че еднѣжъ разбита главната сила на латинската войска, признатъ отъ папата и докато Бодуенъ е въ рѣцетъ му, много лесно вече ще се справи съ останалитъ главни градове. Българитъ на югъ щѣха да го посрѣщнатъ като свои царъ, ромеитъ му бѣха съюзници, а латинитъ нѣмаше да смѣятъ да му се противопоставятъ докато императорътъ е живъ.

Блѣнътъ на Асѣновци се изпълваше.